

s katerim sta se dopolnjevala tudi po planinski plati. Po letu dni se mu je uspelo vrniti v Ljubljano, kjer se je službeno srečal in zblížal s planincem in gorskim reševalcem Mihom Potočnikom. Bila pa sta tudi sestanovca na Kersnikovi ulici št.11 v Ljubljani. Tako se je Francetu med sodelavci planinci v povojnih kritičnih političnih časih še bolj razvnela sla in želja po gorah in miru.

France Bučar je izjemno smiselno in zdravo izkoriščal prosti čas za pridobivanje in ohranjaje zdravega duha v zdravem telesu kot telovadec orodne telovadbe, igral je odbojko, smučal ter aktivno zahajal v gore. Francetovi vzponi in ture so bili solidno nadpovprečni, kajti poleg že omenjenega vzpona na Mont Blanc se je povzpел na Monte Roso, Breithorn, osvajal je vrhove v avstrijskih Turah, hribolazenje v Julijcih in okolici pa mu je bilo v vseh letnih časih vseskozi najbližje. Še posebej so mu bile pri srcu Črna prst, Škrlatica, vsakoletna maša ob Velikem Šmarnu na Kredarici. Na zimskem novoletnem vzponu na Pršivec nad Bohinjskem jezerom pa je France s trnovskim župnikom doživel snežno ledeno kalvarijo, preden sta uspela doseči vrh z znano bohinjko in Bučarjevo nepopustljivostjo. Bil pa je tudi strasten smučar. Rad in z veseljem se je priložnostno srečeval z gorskimi reševalci, alpinisti, smučarji, lovci. Kot predtekmovalca smo ga povabili na deseti jubilejni vseslovenski poletni lovski veleslalom na ledeniku pod Skuto, na obisk med lovce smučarje, gamsarje, ki so povečini tudi alpinisti, gorski reševalci in odlični poznavalci visokogorja. Takoj je navdušeno pristal in natančno ter skrbno povprašal o vsem: o strmini in dolžini proge, snegu, kamenju na ledeniku, vzponu in povratku. Na dan

tekmovalca, v nedeljo, 3. julija 2003, ko je France že dopolnil osemdeset let, je z izjemno svežino in živahnostjo peš prišel z Ravenske Kočne na Ledine na ledenik pod Skuto. Bučarjev prihod ni bila le senzacija, ampak tudi presenečenje, vzor trdnosti in volje, s čimer je slovenskim lovcom in vsem Slovencem pokazal in dokazal, da velja starodavni rek "kjer je volja, je tudi pot" – s polnim nahrbtnikom dobre volje in z dejstvom, da se tako vedno pride do zadanega cilja. Kot tekmovalci lovci je tudi France oddal alpsko smučarsko opremo na tovorno žičnico za Kranjsko kočo. Po prihodu na ledeniško smučišče se je povzpел ob tekmovalni trasi proti startu in se kot predtekmovalec spustil po strmi veleslalovski naravno zasneženi ledeni progi z višine skoraj dva tisoč metrov med 19 vratci v dolžini skoraj osemsto metrov. Že nekoliko zasopljen je bil France na cilju presenečen sam nad sabo, da se mu je ta za njegova leta drzen spust uspešno odvil, in v največji radosti pričaral mladostno živahnost in veselje.

Po značaju je bil France Bučar kot smučar ali hribovec razsoden, saj se s pretirano uporabo raznih pomagala in varoval ni ukvarjal. Govoril je, da so pretirana umetna tehnična varovanja in zaščita velika priložnost, da preceniš svoje sposobnosti in znanje. Upošteval je svoje zmogljivosti in vedenje o lepotah in nevarnostih gora. Velikokrat je dejal, da če ne upoštevaš naravnih modrosti in naukov, te ne rešijo nobena varovalna oprema, čelada in priročnik, vse moraš narediti, da se nepredvidenim nevarnostim pravočasno izogneš. Tudi mobilni telefon takrat, ko bi ga nujno potreboval, zelo rad zataji. France Bučar je o tradicionalnem gorskem lovstvu vedno govoril kot o določeni zgodovinski

vrednoti in dediščini slovenske razpoznavnosti, kot tudi o lovskih prizadevanjih in zaslugah lovcev, ki so skrbeli, da se je življenje prosto živeče divjadi v gorskem svetu skrbno nadaljevalo, ohranjalo in varovalo. Ponosen je bil na bohinjske lovce in še posebej na "gamsarje", ki so pred 239 leti izvedli vzpon na vrh Triglava. Kot je menil, ne bi bilo nič narobe, če bi bil ta dogodek bohinjskih lovcev hribovcev podrobno zapisan in če bi poleg bohinjskega občinskega praznika, ki obeležuje spomin na prvo osvojitve Triglava, to bilo lahko tudi vseslovensko gorsko lovsko praznovanje.

France Ekar

Milan Orešnik (1922–2016)

"Od tam si videl, česar drugi niso videli, slišal, česar drugi niso slišali, in čutil, česar drugi niso čutili."
(Robanov Jože)

V lepem sončnem popoldnevu 23. januarja 2016 smo se planinci na Polzeli v velikem številu poslovili od našega dolgoletnega člana Milana Orešnika. Do zadnjega dne je bil klen in pokončen mož, planinec, ljubitelj narave. Na željo domačih smo ga na zadnjo pot pospremili planinci z društvenim praporom. Pri njegovem predanem delu ga je vodil znani citat: "Sem samo eden. Pa vendar eden. Vsega ne zmorem. In ker ne zmorem vsega, ne

bom odklonil tistega, kar zmorem." Tej misli je sledil že od rane mladosti, ko je šel v partizane in se boril za svobodo našega naroda. Bil je večkrat ranjen, pa je vojno viхро srečno preživel. Po vojni se je zaposlil na železnici in se tudi včlanil v PD Železničar Celje. Ko se je na Polzeli leta 1959 ustanovilo planinsko društvo, je bil kot patriot nekaj let član obeh društev. Na Polzeli je postal in ostal aktiven v odborih društva trideset let, član pa do zadnjega dne. Bil je dvanajst let blagajnik, dvanajst let vodja markacijskega odseka, predsednik več odborov in sekcij PD Polzela. S sodelavci se je dobro ujemal in vsi smo ga spoštovali. Solidarnost je bila njegova velika vrlina. Mlajšim ni bil samo vzor, ampak jim je vselej ponudil tudi svojo mentorsko roko. Njegovo predano delo pa ni ostalo neopaženo – Planinska zveza Slovenije ga je odlikovala leta 1977 z bronastim častnim znakom, leta 1981 s srebrnim častnim znakom in leta 1989 z zlatim častnim znakom. Leta 1989 je prejel tudi Knafeljčovo diplomu za pobudo in markiranje Savinjske planinske poti. Ob svoji 80-letnici je leta 2002 prejel spominsko plaketu PZS. Malokomu je dano doživeti tako častitljiva leta, kot jih je doživel Milan, navdušen planinec, velik ljubitelj narave. Nedvomno je tudi narava želela tako, saj je bil z njo tesno povezan in je čutil odgovornost do nje. To mu je dajalo moč, voljo in pogum. Rad je imel ljudi ob sebi, njegova velika ljubezen pa so bile planine, hribovja, gore...Tudi v jeseni življenja se je rad sprehajal po njemu tako ljubih Podvinskih gričih. Milan, hvala ti za plemenito delo.

Oto Zagoričnik, PD Polzela